

създаването им, тъй като съдържат служебна информация, като е възпроизведен текста на нормата на чл.13, ал.2, т.1 и т.2 от ЗДОИ, което по същество представлява отказ да предостави исканата информация. Очевидно административният орган не оспорва обстоятелството, че информацията, съдържаща се в документите, изброени в посочените точки от заявлението, е обществена по своя характер – свързана е с обществения живот в Република България и дава възможност на гражданите да си съставят мнение относно дейността на задължения субект (чл.2, ал.1 от ЗДОИ). В случай, че за касационния жалбоподател е имало съмнение относно характера на информацията или не е било ясно точно каква информация се иска, както се твърди в касационната жалба, е следвало да приложи разпоредбата на чл.29, ал.1 от ЗДОИ, като даде указания до заявителя да уточни предмета на искането и при неизпълнение на тези указания от негова страна – да остави заявлението без разглеждане (ал.2 на същата норма). Определяйки търсената обществена информация като служебна по своя характер, попадаща в обхвата на разпоредбата на чл.13, ал.2, т.1 и т.2 от ЗДОИ без да изложи фактически основания за отказа си в тази част и без да съобрази императивната норма на ал.4 на същата разпоредба, забраняваща ограничаването на достъпа при надделяващ обществен интерес по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗДОИ, административният орган постановява заповедта си в тази част в нарушение на изискванията за форма, който порок обуславя незаконосъобразност на оспорения административен акт само на това основание. По делото няма твърдения от страна на касатора, че в случая са налице други законови ограничения за искания достъп до информация (чл.7 от ЗДОИ). Изложените в хода на процеса и в касационната жалба съображения, свързани с определянето на исканата информация като служебна не могат да заместят липсата на мотиви в оспорената заповед в частта на постановения отказ, поради което доводите на касатора в тази насока са неоснователни.

Обосновано първоинстанционният съд приема, че исканата от ответника в настоящото производство информация представлява обществен интерес с оглед нейната специфика. В случая е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗДОИ – с търсената информация се цели повишаване прозрачността в дейността на задължения субект, поради което ограниченията до достъпа ѝ, определени с оспорения акт, са в противоречие с материалния закон. Изложените съображения от касатора в обратен смисъл не се споделят от касационната инстанция. Отделно от това административният орган следва да отчете обстоятелството, че двегодишният срок от създаването на служебната информация по чл.13, ал.3 от ЗДОИ, на който се позовава в заповедта си, е изтекъл и в действителност е отпаднала пречката за предоставянето ѝ.

Настоящият състав не споделя доводите на първоинстанционния съд относно квалифицирането на поисканите документи като такива по чл.19, ал.1, т.2, т.3 и т.6 във вр. с чл.18 и чл.5 от Закона за опазване на околната среда, тъй като такава констатация не може да се направи от съдържанието на подаденото до задължения субект заявление за достъп до обществена информация, но това обстоятелство не се отразява на заключението му за постановяване на оспорения акт в тази част в противоречие с материалноправните норми на ЗДОИ.

Като достига до извод, че оспореният изричен отказ, обективиран в заповед № РД-16-345/29.03.2010г. в частта по т.2, 4, 5 и 6 от заявление вх. № 33-00-49/04.03.2010 г. за достъп до обществена информация, е незаконосъобразен, съдът правилно приема, че същият в тази част следва да се отмени и преписката да се върне на задължения субект за произнасяне. Възражението за необоснованост на обжалваното решение е неоснователно. Изводите на съда са изградени въз основа на събраните по делото доказателства. Преценката за отмяна на оспорения акт в частта на постановения отказ е направена при условията на чл.168 от АПК на всички основания по чл.146 от АПК, след обсъждане на направените от страните възражения.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати посочените от касатора нарушения по смисъла на чл.

209, т. 3 от АПК. При извършената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция констатира, че същото е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3223 от 29.06.2011 г., постановено по адм. дело № 784/2011 г. по описа на Административен съд София – град.

Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Илияна Дойчева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Мариета Милева
/п/ Анелия Ананиева

А.А.